

omtrent paa 1 Million. Ifølge vore Statutter skal Repræsentantskabet, naar Reservecapitalen naar en Størrelse af 5 pCt. af Indlaanssummerne, tage under Overvejelse, hvorvidt Overskuddet kan komme Interessenterne til gode. Men nu have jo begge Husmandskreditforeningerne ingen Afdelinger, ingen Serier, og Tilgangen er temmelig stor; saaledes havde vi i den jydske Forening i December Termin mellem 800 og 900 ny Laan til omtrent 1 Mill. Kr. Naar man tager disse Forhold i Betragtning, vil Reservecapitalen aldrig, eller i hvert Fald ikke i en overskuelig Fremtid, naa op til 5 pCt., og derved lide Interessenterne et ikke lille Tab, idet de ikke alene ifølge Statutterne miste deres Indfud, som er  $2\frac{1}{2}$  pCt., men de miste ogsaa deres aarlige Femtedel. Jeg skal ikke nægte, at her er et Omraade, hvor der ved Smødefommenhed fra den højtærede Indenrigsministers Side kunde hvedes Kreditforeningerne en meget stor Støtte. Da en Ordning i den Retning kan ske ved simpel Statutforandring, skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind paa det, men kun udtale min Tilfredshed og Glæde over, at den højtærede Minister efter Udtalelser af ham i det andet Ting ikke er utilbøjelig til at ville gaa til en Ordning i den Retning, som jeg for mit Vedkommende kun kan sige er en ren Retsfærdighedsbehandling over for Interessenterne i disse Foreninger.

**P. G. C. Jensen:** Som den, der var Ordfører i det af Tinget i 1891—92 om en tilsvarende Sag nedsatte Udvalg, skal jeg ganske henholde mig til den højtærede Ministers Bemærkninger, idet ogsaa jeg for mit Vedkommende anser denne Sag for paa Forhaand afgjort ved Afstemningen i 1892 her i Tinget. Man gif ikke ind paa det tilsvarende Forslag, fordi man fandt, at der ikke var tilstrækkelig Grund til yderligere at hjælpe disse Foreninger, efter at de — ved egen Hjælp ganske vist, men uden direkte Udbetaling — havde erhvervet den store Fordel efter 6 Aars Forløb at kunne faa den aarlige Ydelse nedsat med  $\frac{2}{3}$  pCt. af den oprindelige Hovedstol, altsaa en ret betydelig Fordel. Interessenterne skulde vedblive at svare den oprindelige Ydelse af  $5\frac{1}{3}$  pCt. indtil Juni Termin 1898, og efter den Tid skal Ned-

sættelsen finde Sted med  $\frac{2}{3}$  pCt. om Aaret. Dette er allerede en meget stor Fordel for Interessenterne, og hvis man skulde vedtage et Lovforslag som det fra 1891—92, vilde det være en ren Gave, som fra Statskassens Side skulde komme dem til gode, hvortil der den Gang ikke fandtes at være Anledning, og hvortil der vel næppe heller nu er den fjerneste Anledning.

Jeg skal accentuere, hvad ogsaa min ærede Sidemand nylig bemærkede, at hverken i 1891 eller nu er der fremsat Forslag om et saadant Tilfud fra de vedkommende Kreditforeningers Bestyrelser Side. Ingen Side have Bestyrelserne enten fremsat Begæring derom til Tingene eller støttet saadanne Begæringer. Det er ved privat Initiativ, det er fremkommet i Folketinget, fra Sider, som vel nok staa disse Forhold nær, men det er dog saaledes, at det fremtræder uden den naturlige Støtte, som det maatte have, hvis det skulde faa et for de vedkommende gunstigt Udfald.

Medens jeg saaledes antager, at der ikke behøves nogen lang Debat om denne Sag, vilde jeg dog af Høflighedshensyn over for Ordføreren i det andet Ting tillade mig at foreslaa Sagen henvist til det Udvalg, der i Dag er valgt.

**Th. Nielsen:** Den ærede sidste Taler gjorde gældende, i Dag mundtlig som for skriftlig, at det var en næsten uhort Begunstigelse at give de omhandlede Kreditforeninger Tilfud, da de i Forvejen vare begunstigede derved, at de fra 1898 fik en Nedsættelse paa  $\frac{2}{3}$  pCt. Ja, den Sammenligning tror jeg ikke gælder. Skulle vi sammenligne det med noget, maa det være med de andre Kreditforeninger. Derjom f. Eks. Renten gif ned til 2 pCt. eller  $2\frac{1}{2}$  pCt., vilde den ærede Taler dog indrømme mig, at det ikke var nogen særlig Begunstigelse, om den i disse Kreditforeninger blev nedsat f. Eks. fra  $5\frac{1}{2}$  pCt. til 4 pCt. Nej, man maa sammenligne disse Foreninger med de andre bestaaende Foreninger, og naar man gør det, kan det ikke nægtes, at Husmandskreditforeningerne, som jeg for Røstheds Skyld vil kalde dem, ere noget haardt medtagne, idet de endnu svare  $5\frac{1}{3}$  pCt. i aarlig Ydelse og skulde blive ved dermed indtil 1898. Nu er det imidlertid ikke min Mening at ville tale for, at der